

Tekster: *2 Mos 3,1-7; 2 Mos 3,10-14, ApG 4,7-12, Joh 14,1-11*

Salmer: Lihme 9.00

236 Påskeblomst

Dåb 448 Fyldt af glæde

13 Måne og sol

164 Øjne, I var (mel. Nutzhorn)

15 Op al den

Rødding 10.30

749 I østen stiger

Dåb 448 Fyldt af glæde

13 Måne og sol

164 Øjne, I var (mel. Nutzhorn)

438 Hellig

236. 5-6 Påskeblomst en dråbe stærk

15 Op al den ting

Anton Hannibal Olsen vil ikke i skole. Og det er ikke så godt, for hans forældre vil så gerne have at han skal være brandmand eller sømand eller måske statsminister, når han bliver stor, og for at blive det

skal man have gået i skole og lært ting og sager. Men Anton Hannibal Olsen vil ikke i skole. Han bliver større og større. Men han lærer hverken at læse eller regne. Det får store konsekvenser. En dag er han gået en tur, men han farer vild og da han ikke kan læse, kan han ikke se på vejskiltene hvilken der er den rigtige og hvilken der er den forkerte vej, så han kommer alt for sent hjem og får slet ingen aftensmad. En anden dag får han frygteligt lyst til æblekage. Hans mor beder ham gå ud i haven at hente 10 æbler, men da han står derude kan han ikke tælle til ti, og så bliver der slet ingen æblekage. En tredje dag kommer han i tanke om at han gerne vil have en hvid pony med sorte pletter, og han tænker nok at hans onkel i Amerika vil forære ham en. Og han finder kuglepen og papir og konvolut og frimærker for at skrive til onklen, da kommer han i tanke om at han ikke kan skrive. Og så får han heller ikke nogen hest. Da går det op for Anton, at livet er alt for besværligt, hvis man ikke har lært noget, og så går han i skole, selvom han nu er en voksen mand og han lærer at læse og regne og skrive. Og han får det godt.

Moralen er: man skal sætte sig et mål og døje alt det, man ikke bryder sig om for at nå sit mål. Det er den morale vi alle sammen i større eller mindre grad er opdraget efter: det kan ikke være lige sjovt alt sammen, men somme tider må man udholde det der ikke er sjovt for en gang at få det rigtigt sjovt. Og hvis bare man kan se målet, er det langt lettere at udholde alt det ubehagelige, end hvis der ikke er noget mål og man flakker om på må og få.

Jesus og hans disciple sad i Jerusalem. Og selv om det i dag er 3. søndag efter påske bringes vi i et flashback tilbage til påsken til skærtorsdag aften hvor Jesus holder måltid sammen med sine disciple og vasker deres fødder. Men de mørke skygger er begyndt at vokse sig store og tykke ind over det lille fællesskab omkring Jesus. Jesus har fortalt, hvordan en af dem vil forråde ham, han har fortalt, hvordan Peter vil fornægte ham, han har fortalt at han nu snart skal skilles fra dem og han har indskærpet over for disciplene, at de skal elske hinanden, ligesom han har elsket dem. Og nu siger han så til dem, at de ikke skal være bange, men de skal tro på Gud og på Jesus,

og stole på, at Jesus fører dem til Gud. Ja, faktisk kender de allerede vejen til Gud, for Jesus selv er vejen til Gud.

Her kommer så fortællingen om Anton Hannibal Olsen og det med målet, der skal få en til at gå vejen, selvom den er bøvlet og besværlig, ind i billedet. For Phillip siger akkurat ligesom Munro Leaf, der har skrevet bogen om Anton: hvis bare vi kender målet, kan vi sagtens gå vejen. Han siger: Vis os Faderen, og det er nok for os! Og Faderen, er jo netop målet. Jesus er på vej til Faderen. Om et øjeblik, vil han skilles fra dem for selv at gå til Faderen og siden vil han komme igen og hente dem til sig, for at de også skal være hos Faderen. Så Filip siger meget fornuftigt: hvis bare du vil fortælle os lidt mere om denne Fader, Gud, du vil føre os frem til, så kan vi sagtens gå et stykke af vejen alene. Men vi må kende det mål, vi er på vej mod. Ellers farer vi vild. Og så svarer Jesus med nogle af disse mærkelige ord, som Johannesevangeliet rummer så mange af, ord som på en måde er enkle og indlysende nok, men som i sammenhængen alligevel ikke rigtigt giver mening.

Jesus svarer nemlig, at når de har set ham, Jesus, og det har de jo! så har de også set Faderen, Gud. For Jesus er Gud og Gud er Jesus. Den der ser Jesus, ser Gud, den der hører Jesus, hører Gud. Så at bede Jesus vise dem Faderen er meningsløst, for han sidder lige over for dem, han taler med dem, han har spist sammen med dem, han lige vasket deres fødder! Så tæt er han på dem! De *kan* ikke komme til at se ham klarere eller tydeligere, end de allerede ser ham. *De er allerede ved målet, for Guds riges evige herlighed er at sidde sammen med Jesus, og mærke hvordan kærligheden breder sig fra ham til én selv og knytter én sammen med de mennesker, man er iblandt.*

Jesu budskab er, at *i det fællesskab, disciplene den gang oplevede sammen med Jesus, der har mennesker på denne jord gennem en periode oplevet hvad og hvordan det evige liv hos Gud er.* Andet mål er der ikke. Ikke noget med guld på gaden og en by af ædelstene og engle der blæser i trompet eller hvad man ellers har forestillet sig om Guds Stad som det mål menneskelivet, hvis man er udholdende i troen, kan bevæge sig frem mod. Men målet er, at leve og

færdes og tale med Jesus og mærke, hvordan man er akcepteret og elsket lige meget hvem man er, også selvom man er forræder og fornægter.

Det er dette budskab kirken udspringer af. Men det fællesskab, Jesus talte om, kan kun han selv virkeliggøre. Det forudsætter en kærlighed af en styrke og ublandethed, som intet menneske kan præstere. Vi kender godt nok målet, fordi Jesus i sit liv med disciplene har vist os det, men vi kan ikke selv nå frem til det. Vi kan lade os inspirere af det, vi kan kæmpe mod de kræfter som åbenlyst strider mod det fællesskab, Jesus viste os, vi kan prøve at efterligne den generøsitet og godhed, Jesus viste, men hele tiden støder vi mod en mur, der hindrer os i at virkeliggøre det. Den mur der er os selv.

Kirken er det sted, det rum og gudstjenesten er den tid, hvor vi venter på, at Kristus skal komme til os og gøre det virkeligt, som han den gang for så længe siden gjorde virkeligt sammen med disciplene. Men kirken er ikke en skole, hvor vi kan lære at virkeliggøre det.

Hvor er han så nu?

Han er hos Gud. Han er hos Faderen. Han er dér, hvor vi ikke kan komme, med mindre han kommer til os og tager os med sig. Men alt imens vi venter, så hører vi dog i gudstjenesten de ord, han talte til disciplene den gang, gentaget til os. Og i dåben oplever vi, hvordan han breder armene ud og tager imod alle der kommer til ham. Og i nadveren hører vi hans ord rettet til os og tager mod brødet og vinen, han rækker os som en forsmag på det måltid, vi skal deltage i sammen med ham ansigt til ansigt, når han kommer til os og henter os ind i Guds virkelighed, som ikke selv kan trænge frem til.

Hvordan det sker, ved ingen. Om det sker når vi dør? Eller om det sker en stormende efterårsdag, når skyerne tårner sig op? Om det sker midt i krigens bulder og gru? Eller en vidunderlig smuk fredfyldt forårsdag, mens lyset glitrer over fjorden? Det ved ingen. Men indtil det sker, mødes vi i gudstjenesten og varmer os ved bevidstheden om det liv sammen med Kristus i kærlighed, fred og glæde, der er målet,

som vi ikke kan arbejde os henimod, men som vi må
lade komme til os.

Amen.